

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 29:

Forslag til folketingsbeslutning om afskaffelse af beskatning for arbejdsgiverbetalte behandlinger af medarbejdere.

Af Kim Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 29/10 98).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Som det fremgår af forslaget, er der tale om en genfremsættelse af Fremskridtspartiets beslutningsforslag nr. B 15 fra foråret 1998.

Forslaget går ud på at skabe skattefrihed for sundhedsydelse generelt, og efter forslaget skal arbejdsgiverens betaling af lægeordineret behandling være skattefri for medarbejderne, uanset hvilken form for behandling der er tale om. Tilsvarende skal skattefriheden gælde, hvis arbejdsgiveren i stedet tegner en forsikring for de ansatte. Medarbejderen skal, som det fremgår af forslaget, fritages for enhver beskatning, samtidig med at der fortsat skal være fuld fradragsret for arbejdsgiveren.

Det fremgår af forslagens bemærkninger, at den behandling, som forslagsstilleren har ønske om skal være skattefri, skal være omfattet af et generelt tilbud til samtlige virksomhedens medarbejdergrupper og således ikke kun til enkelte medarbejdere, f.eks. nøglemedarbejdere.

Forslagsstilleren finder det desuden vigtigt for ikke at så tvivl om ordningen, at behandlingen skal være lægeordineret nødvendig og eventuelt udarbejdet efter en positivliste, der beskriver, hvilke lidelser der er omfattet, hvilke behandlingsformer der skal anvendes, og ikke mindst hvilke typer af institutioner der er kvalificeret til at yde behandlingen.

Som det formentlig er de fleste bekendt, har regeringen konsekvent taget afstand fra forslag, som uundgåeligt fører til et resultat, hvor det offentlige sundhedsvæsen bliver undermineret. Regeringen tager derfor ligesom i foråret afstand fra det her forslag.

Generelt støtter regeringen og er gerne medvirkende til at motivere virksomheder til at tage et større socialt medansvar for medarbejderne. Regeringen medvirker derfor gerne til at give virksomhederne nogle rammer, inden for hvilke

der kan skabes gode, trygge og fleksible ordninger for medarbejdere på alle alderstrin. Det viser det lovforslag, L 149, som vi også har behandlet i dag. Det er dog stadig regeringens holdning, at skattelovgivningen ikke skal bane vejen for en underminering af det offentlige sundhedsvæsen.

Regeringens bestræbelser går ud på, at der skabes så godt et offentligt sundhedsvæsen som muligt, både hvad angår kvalitet og kvantitet, således at alle borgere kan tilbydes en tilfredsstillende behandling. Regeringen er ikke og har aldrig været indstillet på at skabe grobund for en glidebane på det her område. Sundhedspolitiske problemer kan eller skal ikke løses via skattesystemet.

Som jeg tidligere har sagt, er påstandene om de samfundsøkonomiske fordele ved et forslag som Fremskridtspartiets helt uden dokumentation. Hvis skatten skal understøtte et alternativt sundhedssystem, bliver der færre ressourcer at anvende på et godt offentligt sundhedsvæsen, som står til rådighed for alle på lige vilkår.

En generel skattefrihed for arbejdsgiverbetalte sundhedsudgifter vil medføre konkurrerende sygehussystemer, bl.a. med konkurrence om læger og sygeplejersker, som der i forvejen er mangel på. Lønniveauet vil uundgåeligt blive øget uden nogen sikkerhed for en øget behandlingskapacitet. Det vil betyde øgede udgifter til sundhedspersonale, et ikke ubetydeligt provenutab på skattesiden og større ulighed i adgangen til sundhedsbehandling, alt sammen uden at nogen af de grundlæggende problemer i vores sundhedsvæsen løses. Vi slipper ikke af med vore ventelister, og vi risikerer en dårligere behandling, fordi de dygtigste og mest erfarne læger købes til privathospitalerne.

Det næste spørgsmål, man skal stille sig selv, er så: Hvad med dem, der ikke har en arbejdsgiver, eller som måske har en arbejdsgiver, der ikke kan eller vil betale for sundhedsbehandling? Til den første gruppe hører de, der er uden for arbejdsmarkedet, og det er bl.a. pensionister og arbejdsløse. Hvis den bedste behandling findes i privat regi, så skal disse persongrupper af beskattede midler selv betale udgiften.

Det næste krav bliver uden tvivl, at man vil indrømme fradragsret for udgifter til en behandling på privathospitaler, og på den måde flytter man flere af de bedste og mest erfarne folk fra det offentlige sygehusvæsen til privathospitaler og -klinikker.